

nº 2

mallorca socialista

Butlletí Informatiu del Partit Socialista de les Illes a Mallorca

Aquest Document que avui publicam és fruit d'un debat entre tota la militància i és la primera mostra pública de la tasca empresa d'aprofundiment en els nostres continguts ideològics que culminarà en el Congrés del Partit a celebrar durant el mes de novembre. Ens ratifiquem en la nostra alternativa de socialisme autogestionari i de nacionalisme —malgrat que dins la situació política sorgida de les eleccions pugi semblar de difícil desenvolupament— perquè creim que és necessari fer una política de conscienciació popular que consolidi la democràcia i doti les classes treballadores dels instruments necessaris per a protagonitzar el futur; també ens ratifiquem en la convicció que només els partits autòctons —quina autonomia poden dur els partits que com a tals són molt poc autònoms?— poden aconseguir un autogovern real per a les Illes. I això, no ignorant les dificultats que a curt termini té plantejades una alternativa socialista autogestionària i nacionalista.

DOCUMENT

1.- Anàlisis Electoral

El nostre Partit va presentar-se a les eleccions, juntament amb el PSP i el MSM, dins la candidatura d'UNITAT SOCIALISTA. El resultat electoral no fou tot favorable —així i tot, però, amb uns disset mil vots forem la quarta força electoral de les Illes— malgrat que la candidatura presentà tota una sèrie de trets objectivament atractius pel potencial electoral socialista de les nostres Illes:

- a) el cap de llista era Francesc Obrador, un dels fundadors del nostre Partit, treballador d'Hosteleria i dirigent sindical amb una llarga lluita a l'esquena. Això suposava eliminar de la candidatura qualsevol caracterització de socialisme de coll blanc.
- b) el segon i tercer lloc de la candidatura eren ocupats per un eivissenc (PSP) i un menorquí (MSM), com a mostra d'una concepció clarament igualitària entre les Illes.
- c) la campanya electoral planteja com una campanya d'activació popular i de conscienciació sobre una sèrie de fets que el Partit considerava bàsics: la necessitat de recobrar els nostres drets nacionals i d'ins titucionitzar-los en un marc jurídic d'autogovern, la problemàtica econòmica concretitzada especialment en la crisi turística i agrícola, el projecte socialista com a alternativa radical al capitalisme imperant, la importància de potenciar organismes de base que possibilitin la participació

d'amplis sectors populars en la gestió política, ... L'assistència als mítings celebrats a gairebé tots els pobles i barris de ciutat fou nombrosa i entusiasta. Certament el grau d'identificació que observarem amb el nostre projecte polític permetia esperar uns resultats més favorables.

Però, ara, després d'exercir l'autocrítica i de reflexionar llargament sobre els fets i resultats, creim que hi havia tota una sèrie d'elements que dificultaven enormement l'èxit de la nostra opció política. Vegem-ne alguns:

- a) l'alienació nacional dels pobles de les Illes, extremada durant els 40 darrers anys de dictadura franquista, va fer que l'electorat illenc considerés com el seu marc polític natural a "Espanya" i que, per tant, valorés principalment els partits polítics que ocupen tot aquest espai territorial. Funcionà a la perfecció el mecanisme del complex d'inferioritat dels pobles colonitzats que se caracteritza per menysprear els valors i organismes públics propis (en aquest cas partits) i per sublimar els colonials. Aquest fet explica en gran part que el vot illenc de centre i socialista fos donat a partits centralistes (UCD i PSOE) i no als autonomistes (UA i US).
- b) la denominació de la candidatura, UNITAT SOCIALISTA, sorgí amb el fet electoral i, per això, no era una sigla amb una tradició de

presència que la fes familiar a l'electorat. Li faltava, podem dir, una certificació històrica i també suposava la pèrdua de l'explicitació d'organització autòctona continguda en les sigles PSI i MSM.

c) la gran importància que tingueren els mass-media en la venda del producte polític. La televisió a tota hora presentava la imatge dels líders dels partits "grans" en un intent calculat d'estatalitzar l'opció de vot, mentre que els candidats dels partits autòctons apareixien en els rudimentaris espais "regionals". Aquesta personalització de sigles en imatges comercialment suggerents practicada pels mass-media després era aprofitada, i incrementada amb altres mitjans de propaganda, arrelegant-la a cada una de les "províncies". Així, a les nostres Illes, amb uns recursos econòmics considerables, també se fomentà la idolatria d'aquest líders forans ocupant el nostre espai amb el reclam de les seves imatges estranyes: això significava colonitzar, una vegada més, el sistema de referències polítiques del nostre poble.

d) molts de votants cregueren que en aquestes primeres eleccions l'objectiu més important era aixecar contra el continuisme franquista (AP i UCD) una alternativa d'esquerra forta. Així, aquest planteig del vot útil determinà la concentració del vot socialista bàsicament en un

únic partit.

e) la firma del Pacte Autòmic pogué contribuir a que l'electorat d'una preparació política escassa pensés que la lluita per l'autonomia estava assumida en igual proporció per totes les forces polítiques que se presentaven a les eleccions. Si tenim en compte que la proposta de la firma del Pacte sorgí d'un dels nostres candidats constatarem que per a nosaltres la conveniència electoral era menys important que el fet autòmic, amb el qual convenia comprometre-hi a totes les forces polítiques de les Illes.

h) i encara podríem enumerar-ne alguns més: mitjans econòmics inferiors als disposats pels partits que acapararen les eleccions, manca de professionalisme dels qui organitzaren i tiraren endavant la campanya electoral, animadversió per part d'una determinada premsa...

Aquestes eleccions, però, eren una primera passa i, per això, a partir de la seva valoració crítica cal extreure'n les màximes ensenyances i objectivitzant el desenllaç evitar que aquest traumatitzi la nostra alternativa de Partit, la qual, certament, encara continua irrealitzada i difícilment ho podrà ésser des de les posicions centralistes dels partits guanyadors.

2.-Per què el Partit Socialista de les Illes?

2.1. Introducció.

Com explicàvem fa un moment, l'alternativa oferida a la nostra societat pel PSI ultrapassa de molt el camp limitat de les ambicions electorals a curt terme.

En el camí de les transformacions socials, el PSI pretén de construir un partit de tipus nou, per a portar a terme un nou tipus d'acció política.

L'esquerra clàssica — i França ens n'està donant actualment un trist exemple — està massa llastada pels vells esquemes i les velles adherències dogmàtiques per a donar, en la situació actual, la resposta vàlida als problemes concrets que la societat europea de la dècada dels 70 té plantejats.

Cal que sorgeixin noves forces polítiques que sàpiguen recollir les inquietuds del poble, per donar una resposta vàlida a les seves necessitats concretes amb IMAGINACIÓ, FLEXIBILITAT i ENERGIA.

Es amb aquest propòsit tan ambiciosos que el PSI, i altres molts partits de l'Estat Espanyol, s'han constituït en dates relativament recents.

La seva concepció teòrica descansa sobre dos pilars fonamentals: el SOCIALISME AUTOGESTIONARI i el NACIONALISME. Són aquests dos conceptes claus que, al seu torn estan íntimament relacionats entre ells. NACIONALISME i AUTOGESTIÓ constitueixen, per tant, el nucli essencial i animador del PSI, el qual porta en si tot un potencial revolucionari que afecta tant la mateixa concepció i funcionament del partit com tots aquells aspectes econòmics, socials, culturals i polítics que conformen la convivència social.

2.2. L'estratègia cap al socialisme autogestionari.

Els objectius.

A la pàgina 3, el nostre Manifest-Programa declara: "El PSI és un partit que, sobre la base de la defensa dels interessos dels treballadors i de les classes populars, situa tota acció en la perspectiva de la transformació del sistema capitalista i de les relacions de producció i la constitució d'un nou tipus de societat socialista-autogestionària".

Lamentablement, les declaracions teòriques en aquest nivell tenen de cada vegada més poc sentit, sobretot quan amb aquestes es reivindica en espai polític tan concorregut i deformat com el que propugna una via democràtica cap al socialisme.

Resulta paradoxal en aquest sentit que l'única opció política fonamentada sobre una formulació teòrica indiscutiblement científica — el marxisme — resulti ésser ara de les més desvirtuades i manipulades de totes aquelles que s'ofereixen a la nostra societat.

En efecte, sense necessitat de parlar d'aquells partits centristes o dretans que s'autodefineixen socialistes per tal d'aconseguir una imatge social avançada, avui ens trobam amb el fet lamentable que els partits que més genuïnament haurien de defensar aquesta opció — els agrupats dins la Internacional Socialista — es limiten a practicar una política de simple reformisme de les contradiccions més greus del sistema capitalista. No és necessari recórrer a excessives disquisicions teòriques ni a actituds visceralment per arribar a aquesta conclusió; basta observar el comportament pràctic d'aquests partits en aquells llocs on

tenen assentats els seus reals: Portugal, Alemanya, Holanda, Àustria, etc.

Aquesta desviació socialdemocràtica del moviment obrer europeu és una de les amenaces més greus que pesen en aquests moments sobre el projecte de transformació socialista de la societat europea. D'altra banda, darrera aquesta amenaça no hi ha tant unes formulacions teòriques heterodoxes com una falta d'adequació de l'esquerra europea a les noves condicions que l'explotació capitalista del món subdesenvolupat ha suposat en les condicions de vida del proletariat europeu (inadequació que, per altra part, els partits marxistes-leninistes no han sabut subsanar).

A l'època del consumisme i a l'època de la desvirtuació de la consciència de classe de les masses treballadores, és necessari que sorgeixi una esquerra nova, capaç d'allunyar-se tant del reformisme socialdemocràtic com de l'actitud purament testimonial. Cal que sorgeixi una esquerra nova, capaç d'apuntar directament als problemes plantejats per la nostra societat i que sàpiga oferir una alternativa vàlida i factible a aquests problemes.

Per al PSI la clau d'aquest camí de renovació es troba en l'assumpció plena — i amb totes conseqüències — del que significa la via estratègica cap al socialisme, a través de l'aprofundiment de la democràcia parlamentària. Es situats en aquesta perspectiva des d'on hem de parlar d'una revisió profunda de les concepcions tàctiques i estratègiques dels partits d'esquerra. A partir d'aquí no es tracta ja de centrar-se únicament en la "conquesta del govern" per la via electoral. Es tracta, fonamentalment, de dur la democràcia i la llibertat, és a dir el model autogestionari, a tots els àmbits de la vida social. Es tracta de combinar la batalla electoral amb la batalla dins l'empresa, dins l'Ajuntament, dins els centres d'ensenyament i dins els mitjans de comunicació. Es tracta, també, de desmuntar les estructures opressives pròpies de l'Estat capitalista reivindicant el dret a l'autodeterminació dels pobles i democratitzant la seva principal força coercitiva: l'exèrcit i les forces d'ordre públic.

El marc de la democràcia parlamentària ha estat una conquesta gran en la lluita pels interessos de les classes populars, però cal que ningú no deixi de veure'n les enormes deficiències. La sobirania popu-

lar és una cosa massa grandiosa per a cabre dins un edifici parlamentari. La soberania popular implica que les persones se sentin veritablement mestresses de llurs decisions i autènticament partíeps en les condicions que determinen la seva convivència social.

A vegades sembla que es vol restringir el projecte socialista a la qüestió de nacionalitzar quatre grans indústries i quatre grans empreses de serveis públics aquest és el gran error de la socialdemocràcia.

A vegades sembla que es vol restringir el projecte socialista a la nacionalització de totes les indústries i de tots els serveis públics; aquest és el gran error de les burocràcies col·lectivistes de l'est d'Europa.

Afortunadament, el projecte socialista ultrapassa, de molt, aquests esquemes. La societat socialista i autogestionària, per la qual treballam, ha d'esser una societat lliure d'homes lliures, i és a partir d'aquesta aspiració fonamental d'on han de partir totes les opcions estratègiques i tàctiques d'un partit autènticament d'esqueres.

L'error, més o menys premeditat, del vell liberalisme és de creure que la llibertat i la democràcia es concretaven i es satisfien a partir d'unes regles de joc polítiques determinades —més o menys enginyades. El gran encert del socialisme ha estat el fet de comprendre que la llibertat i la democràcia havien de ser atribuït de tots els aspectes de la vida política i social. En efecte, no es pot parlar de democràcia quan la majoria de la població activa es converteix, durant vuit hores diàries, en simple peó executor d'unes decisions empresarials en les quals no ha participat en absolut. No es pot parlar de democràcia quan tota una classe social, els capitalistes, es defineixen per viure d'allò que altres han produït. No es pot parlar de democràcia quan el poble ha de suportar impotent com la seva ciutat i el seu entorn paisatgístic es veuen destruïts sistemàticament en benefici d'uns pocs. No es pot parlar de democràcia quan el poder polític és sotmès a les pressions dels grups financers i industrials. No es pot parlar de democràcia mentre l'actuació política estigui constantment amenaçada per un cop militar. No es pot parlar de democràcia quan els mitjans de difusió de la cultura són en mans d'uns pocs, els quals la manipulen per tal d'obtenir un benefici econòmic —o polític. No es pot parlar de democràcia quan el cinquanta per

cent de les persones —a causa del sexe— es veuen reduïdes a la condició de ciutadans de segona categoria.

La llista de les contradiccions que la democràcia burgesa ofereix podria ésser interminable. Per a acabar amb tals contradiccions no és suficient que els partits d'esquerra n'incloguem la solució dins els nostres programes electorals. Les lleis no canvien la societat; són els canvis dins la societat els que acaben cristallitzant-se en lleis. Per tot això la creació i impulsio de moviments populars que assumeixin aquestes reivindicacions ha de ser un **OBJECTIU ESTRATEGIC FONAMENTAL I INSUBORNABLE** de tot partit socialista. La via electoral no ha de ser entesa més que com un front de lluita més, a l'èxit del qual molt pocs dels altres factors s'han de subordinar.

Els mitjans

La transformació socialista de la societat suposa un moviment revolucionari massa colossal per a ésser obra d'un partit (o d'una coalició de partits). Cal, per tant, acabar com més aviat millor amb el mite del partit salvador que, un cop al poder, solucionarà des de dalt els problemes plantejats. El partit no pot aspirar a convertir-se en l'encarnació de l'esperit revolucionari d'un poble, sinó que ha de fomentar la creació d'organismes populars en els quals aquest esperit revolucionari pugui manifestar-se democràticament.

Les associacions de veïns, de dones i de joves, les assemblees populars i d'empresa, les associacions sindicals; s'han d'estendre com els embrions dels òrgans de poder de la futura societat autogestionada. La seva creació i desenvolupament, doncs, ha d'ésser impulsada al màxim des del primer moment amb vistes a la constitució futura d'un autèntic poder popular.

Solament l'acció combinada dels partits polítics i d'aquests organismes populars és garantia d'una transició exitosa cap a la societat lliure i socialista.

A ningú no se li escapa, tanmateix, la dificultat enorme que això comporta i l'elevat grau de conscienciació que exigeix.

Per això, l'elevació d'aquest nivell de conscienciació és tasca primordial d'un partit socialista. És un error creure en la utilització de tècniques electorals tendents a aconseguir una fàcil i superficial execució de maniobres parlamentàries més o

menys habilidoses com qualsevol que pot servir a una estratègia socialista mínimament seriosa.

Un partit socialista no ha de caure mai en el parany de l'espectacularitat o de la fàcil demagogia, ja que, encara que aquesta el porti a la conquesta del poder polític, això no serà mai suficient, com deïem abans, per a portar a terme una transformació autèntica de la nostra societat.

L'única força real d'un partit socialista resideix en el grau de conscienciació i organització a què hagi arribat el poble, els interessos del qual representa.

Si prescindeix d'aquesta realitat fonamental i s'encastella en l'escalafó polític per damunt d'aquest nivell (convertint-se així en una superestructura allunyada del vertader popular), si l'executiva d'aquest partit es col·loca, fins i tot, per damunt del sentir de la majoria dels seus militants, els èxits inicials no impediran que aquesta contradicció entre el fi perseguit i els mitjans que s'utilitzin acabi tenallant el potencial revolucionari del partit. El reformisme socialdemòcrata no necessitarà aleshores suports teòrics; s'argumentarà únicament a partir de ser "l'única solució possible" o "l'única via raonable".

Conclusions

- L'assumpció plena de l'aprofundiment de la democràcia com el mitjà idoni per a arribar al socialisme ens porta, ineludiblement, a l'assimilació del principi autogestionari.
- L'autogestió no es pot limitar a caracteritzar un model de societat més o menys llunyà de societat a què aspiram. L'autogestió implica una revisió en el tipus de política a fer pel partit i una nova concepció del que és aquest partit.
- L'èxit electoral no pot ser l'objectiu fonamental d'un partit socialista i el partit socialista ja no pot aspirar a tenir el protagonisme exclusiu de la transformació social. La batalla per la democratització de tots els àmbits i institucions que constitueixen la vida social, la creació d'organismes de poder popular en què l'autogestió comenci a ser una realitat, han de ser els objectius primordials del partit socialista.
- Un grau alt de conscienciació política en el poble és l'única garantia que s'està realitzant una transició cap al socialisme seriosa i irreversible. Per a aconseguir aquest nivell de conscienciació, el partit no pot

perdre mai el valor testimonial. El poble ha de veure sempre en el partit una actuació neta i honesta, una actuació en la qual la defensa directa (no a través del partit) dels interessos de les classes populars, està sempre per damunt de la defensa dels interessos del propi partit.

e) Finalment, el partit ha de reflectir en l'estructura interna les característiques pròpies de la societat a què aspira. Un partit centralista, un partit on la base no tenguí una màxima participació en la presa de les decisions, un partit en què el personalisme emboïri el concepte de democràcia, no pot ser mai l'instrument vàlid per a la transformació social que ens proposam.

3.- El P.S.I. i el fet nacional.

3.1. Els partits centralistes com a instruments no aptes per a l'alliberament nacional.

Històricament és un fet ben comprovat que cap país colonitzat ha posat punt final a la seva situació de dependència a través de les formacions polítiques emanades de la metròpoli. Els partits que, a nivell estructural, s'han bastit calcant l'organització dels mecanismes colonials —acceptant com a una unitat la relació metròpoli-colònies— han servit sempre, sia quin sia el seu contingut ideològic, per perpetuar una relació de domini. Les Illes es troben en una situació de submissió a un Estat Espanyol nascuda d'una acció violenta: conquesta del nostre territori per les armes, seguida immediatament de la destrucció del nostre òrgans d'autogovern. Aquesta situació dependent, sorgida "manu militari", es perpetua avui a través de diverses estructures econòmiques, administratives i també mitjançant unes formacions polítiques que accepten com un fet intangible l'esquema d'un Estat organitzat sobre l'espoliació de les nacionalitats que l'integren.

Es clar que l'Estat Espanyol, tot i alguns "tours de force" brutals com els de l'època del franquisme, no ha reeixit en la seva temptativa d'esclafament de les nacionalitats. La pluralitat nacional de l'Estat Espanyol és tan evident que fins i tot les forces més lligades a les oligarquies dominants dins ell no deixen d'experimentar una lleu mala consciència. I, òbviament, prou més encara les for-

ces d'esquerra, sempre més vinculades als intents d'alliberació dels homes sotmesos a explotació. Però si la dreta i l'esquerra de l'Estat Espanyol tenen "mala consciència" sobre les situacions colonials que dins aquest Estat es produeixen, això no les fa, de cap manera, l'instrument apte perquè la nostra dependència s'acabi per sempre més.

Unes i altres, no ho oblidem, reproduïxen una estructura estatal: i és precisament aquesta estructura estatal que cal posar en qüestió. Parlar d'"autonomia", de "descentralització", de "regionalisme" o de "federalisme" des d'aquestes forces polítiques vol dir que l'opressió nacional es farà menys sagnant, menys ofensiva per als dominats: però serà perpetuada d'una manera més flexible i més subtil. En resum, totes les forces polítiques —de dreta o d'esquerra, tant se val— que s'estructuren com a calc de l'Estat Espanyol funcionen com a reproduïdores d'una situació colonial. L'única alternativa vàlida no són els partits centralistes esdevenguts "autonomistes", "regionalistes" o "federalistes", sinó el sorgiment, a cada terra sotmesa, d'unes formacions polítiques "nacionals" que, des de la dreta fins a l'esquerra, cobreixin totes les opcions ideològiques amb la veu pròpia de la nació oprimida.

L'esquema establert és perfectament aplicable a les Illes. Potser ho és d'una manera particular, per tal com les Illes presenten tots els trets d'unes comunitats anorreades per un colonialisme que ha tendit a fer-les esdevenir "provincies" sense que una ferma acció de lluita pel ressorgiment nacional s'hi hagi portat a terme. Que el centralisme, a través de les formacions estatals, hi ha obtingut una àmplia majoria sobre les formacions autòctones? O podríem esperar altra cosa? Recordem que a les Illes la situació de submissió al centralisme comença amb la victòria de les armes de Felip V, a la primera del XVIII. D'aleshores ençà els mecanismes "sucursalistes", "provincians", etc. han tengut prou temps d'arrelar entre nosaltres. Més encara, la nostra burgesia mai no ha estat en conflicte amb l'Estat Espanyol: a les Illes no ha sorgit un veritable "nacionalisme" burgès, sinó que les classes dominants il·lenques han estat les divulgadores de les excel·lències de la submissió i la dependència. A altres nacionalitats de l'Estat Espanyol les coses han anat per altres camins. Hem vist la força de les formacions polítiques

nacionals a Catalunya, on el conflicte amb l'Estat ve de molt enrera. Però on no havia arrelat una lluita política "nacional" des d'anys enrera seria ben utòpic de creure que unes eleccions podien donar-li àmplies masses de votants. Per què les Illes no han votat "nacional"? Algú dirà que perquè no són cap nació al marge de la nacionalitat espanyola. Amb tot i això, ningú no discuteix la "nacionalitat" de Gacilicia, tot i que els seus vots "nacionals" no sien gaire més brillants que els nostres! Les Illes no han votat "nacional" per raons més senzilles: no s'hi havien estructurat d'una manera ferma unes formacions polítiques autòctones, amb una tradició de lluita clara. La improvisació i la feblesa s'han fet evidents a l'hora electoral. I la inèrcia del provincialisme ha afavorit els grans partits estatals.

La primera passa del recobriment nacional a les Illes passa pel qüestionament de les opcions polítiques estatals que hi han arrelat, sia quin sia el seu contingut ideològic. Alguns mallorquins, menorquins i eivissencs no saben decidir-se a deslliurar-se de les formacions polítiques estatals per començar la tasca d'una pràctica política pròpia, des de la dreta o l'esquerra tant se val. D'una banda volen autogovern, gestionar els recursos de les Illes, oficialitat de la llengua, etc. però creuen que les poderoses formacions polítiques foranes —ara "autonomistes", "regionalistes" i "federalistes"— són l'instrument més escaient per aconseguir tot això. Les contradiccions d'aquesta opció no poden ésser més flagrants:

a) les grans formacions de l'Estat Espanyol es mouen per una estratègia global, els drets nacionals de les Illes hi són quelcom ben secundari i marginal, b) uns partits dependents de l'esmentada estratègia no poden construir un país autònom, només poden oferir autonomies o federalismes purament formals i desproveïts de veritable contingut; c) la dependència estatal dels grans partits és, per ells mateixos, una tara flagrant davant els pobles de les Illes i cerquen dissimular-la sota denominacions fictícies, pretesament autònoms: tot es limita, però, a afegir al nom "espanyol" un acabament amb el rètol "balear" o "a les Illes".

3.2. Els partits nacionalistes com a instrument d'alliberament nacional.

Tota l'anàlisi precedent, referida

a la inoperància dels partits estatals com a instruments de lluita per l'alliberament dels pobles de les Illes, ens porta a una conclusió: només el sorgiment d'uns partits nacionalistes que, a cada un dels espais ideològics, facin evident la dependència centralista de les grans formacions pseudoautonomistes o pseudofederals lligades a Madrid, permetrà el recobriment nacional de les Illes.

Hem parlat de "partits nacionalistes" i no de "partit nacionalista". El plural fa evident que, tot i que sorgeixi una consciència nacionalista que acabi quallant en el terreny polític, no s'en derivarà mai una formació política única sota l'epítet "nacional". El nacionalisme estableix, entre les formacions polítiques autòctones i les estatals, un tall essencial. A una banda els qui lluiten per i desde les Illes, a l'altra les diferents delegacions estatals de les forces que no pretenen acabar amb l'alienació nacional. Vol dir això que tots els "nacionalistes" de les Illes ens arreglerarem dins una formació unitària? De cap manera. Un nacionalisme que es presenti com a instrument superador de les diferències de classe resultaria un parany de la ideologia burgesa. No es tracta, doncs, de repetir erros del passat: dins el terreny del nacionalisme hi troben cabuda les diferents opcions de classe. Però cada una d'elles ha de traduir-se en la seva corresponent organització política.

L'alliberament de les Illes vendrà d'una pràctica política "nacionalista" que faci recular progressivament les formacions sucursalistes dependents de les burocràcies centralistes dels partits estatals. Però som cons-

cients que seria una pura ficció intentar potenciar un gran partit nacionalista interclassista. Intentar amagar les diferències i lluites de les classes en nom d'una "solidaritat nacional" de tots els homes de les Illes, seria instrumentalitzar el fet nacional a favor d'un pactisme social manipulable pels sectors privilegiats de la nostra societat. El nacionalisme no es pot fer servir per perpetuar relacions de domini sinó per a completar, amb l'alliberament del poble oprimat, l'emancipació de la classe treballadora.

Arriba l'hora de formular, des de la nostra ideologia, una opció política concreta a partir del problema d'alienació nacional que viuen les Illes. Hem rebutjat rotundament les opcions de grans partits a nivell d'Estat Espanyol com a instruments que perpetuen una relació colonial. Hem denunciat també la ficció de les il·lusòries autonomies i defederalismes que ens ofereixen, sempre amb el propòsit d'amagar la seva inconfeble realitat d'eines colonialistes. Propugnam unes alternatives nacionals. Així, en plural perquè ens negam a potenciar i denunciarem un nacionalisme demagògic que propugni la sumissió de les classes al mite de la nació. Propugnam la naixença de partits nacionalistes, formacions polítiques autònomes de les Illes, exemptes de tota obediència forana. Només així, i sempre des de diferents vessants ideològics, podrem recobrar la nostra personalitat nacional.

El Partit Socialista de les Illes és una formació política autòctona, no sotmesa a cap obediència forastera. Entén que les Illes contenen una

diversitat de comunitats humanes d'estructures econòmiques, però susceptibles d'organitzar-se en una formació política flexible que relacioni en peu d'igualtat per a llor resoldre la problemàtica comuna. Com a partit nacionalista com objectiu fonamental la creació d'una consciència "nacional" entre pobles de les Illes. Intenta aconseguir que les Illes retrobin altra vegada un autogovern propi i que tornin a accedir al seu vertader àmbit històric i cultural, d'on foren tretes pels armes de Felip V: les Illes, Principat de Catalunya i València. Cada cadascun amb els seus òrgans de govern propi, formant un "marc nacional" comunitari. L'autogovern dels illencs, valencians i catalans, perfectament compatible amb una confederació comunitària per resoldre les qüestions que ens afecten tots. Qui diu que els Països Catalans no tenen cap tradició comuna, o que és dins aquesta civilització comuna que els pobles de les Illes han atès la seva plenitud nacional.

El Partit Socialista de les Illes coneix altra obediència que la dictada per les Illes i pels seus problemes. No és, però un partit clos dins la solidaritat: propugna l'entesa amb les altres terres catalanes a través de l'organització d'una Coordinadora de Partits Socialistes dels Països Catalans. I vol també expressar el desig de treballar solidàriament amb totes les nacionalitats de l'Estat Espanyol a través d'una Federació de Partits Socialistes. D'altra banda, seva adscripció al socialisme el solidari, a nivell internacional, totes les formacions que lluiten per l'alliberament de les classes treballadores i del poble colonitzat.

elements per a in l'estratègia d'esque

L'organització obrera i la nacionalitat

Amb tossuderia més que amb altra cosa, sovint han oposat al ressorgiment nacionalitari els interessos de la classe obrera. Aquesta actitud no ha estat exclusiva de la dreta, sinó també de l'esquerra sucursalitzada, per molt enragée que fos, la qual, voluntàriament o per ignorància no estava gaire allunyada dels pressupòsits lerrouxistes. No cal extendre's a comentar la responsabilitat històrica en que incorre aquesta esquerra, tant pel que fa a la societat en general com a la classe obrera en concret. Com diu Ribó, l'esmentada actitud "que en una realitat multinacional oblida(en) la necessària consideració de les lluites de les nacions o nacionalitats sota un estat, és molt fàcil que participin inconscientment de certs elements, o subconjunts, de la ideologia nacionalista burgesa dominant". Fins a hores d'ara, a Mallorca hem tengut una llarga experiència de centrals sindicals —influïdes per una ideologia d'esquerra— gairebé barrades per a una discussió, ni que fos just de caràcter informatiu i d'aclariment, sobre la qüestió nacional a Mallorca i a les illes en general. Sempre hi ha hagut problemes més urgents, d'ordre pràctic, d'organització, de plantejaments de lluita laboral, etc., que han dificultat, si no han impedit la possibilitat d'un debat sense crispacions. No és que no sigui conscient de la importància i de la urgència que té per a la classe obrera resoldre la seva problemàtica específica. Vull dir amb això que, efectivament, hi ha problemes prioritaris o immediats que no poden ni han de ser ajornats. Però no és menys cert que aquestes problemes tan urgents en bona part estan determinats per la manca d'aclariment de la nacionalitat: la cultura, la llengua, un desenvolupament històric i social específic, l'estructura econòmica, etc., en siguem

o no conscients. Si estaven clares aquestes qüestions prèvies, no hi ha dubte que aportarien aspectes valoratius i interpretatius prou interessants per al món obrer i la seva organització. Segueix citant Ribó: "la mateixa classe obrera és nacional, en el sentit que es mou i es desenvolupa en un determinat ambient històric, en una estructura nacional que caracteritza la formació social. Té un marc i una especificitat que l'envolten i que formen part de la seva existència".

Voldria comentar més extensament aquest punt, perquè em sembla de gran importància per a Mallorca. L'organització obrera, ara i aquí, ha acceptat un marc nacional ben concret que no considera molest, sinó al contrari: la nacionalitat espanyola (ha seguit la ideologia centralista burgesa d'Estat - Nació). Vull dir que el món obrer s'ha organitzat segons els pressupòsits "nacionals" espanyols, dels quals no n'ha detectat cap "malignitat" intrínseca ni extrínseca, i, en canvi, ha rebutjat el nacionalisme illenc. Els criteris que determinats sectors empenen que la classe obrera mallorquina es veu afectada per uns problemes generals de la classe treballadora —arguments internacionalistes—, per la qual cosa veien amb bons ulls "els nacionalismes", entren en una contradicció de plantejament que em sembla massa evident. Alhora se solia afegir —no sé per fer més passadora la contradicció— que com que la burgesia estava roganitzada a nivell estatal, mitjançant la xarxa d'interessos de la classe en el poder, el moviment obrer havia d'obeir també a unes formes organitzatives estatals. I tota qüestió "n. arginal" (?) que fos plantejada, no feia més que debilitar el moviment obrer amb la consegüent paràlisi de lluita. Es clar que ningú no es

molestava a esbrinar si la debilitat i la paràlisi eren el resultat d'uns plantejaments erronis, excessivament abstractes i generals, aliens en conseqüència al marc concret de l'illa.

¿Quines raons poden adduir-se perquè l'organització obrera accepti per bona la "nacionalitat" espanyola, que respon al model burgès d'estat, i rebutgi el plantejament nacionalitari illenc? No podem oblidar que el nacionalisme mai no ha estat aquí bandera de la burgesia o de la dreta, perquè aquesta sempre ha donat suport a la política centralista, encara més específicament durant el període franquista. La qüestió regional que a un moment donat intentà instrumentalitzar la dreta —l'oligarquia que representava Joan March— per tal de salvaguardar i enfortir el caciquisme, obeïa a uns altres plantejaments que no cal confondre amb el nacionalisme...

Em sembla necessari revisar els arguments que fins a hores d'ara han estat emprats. Podria donar-se el cas, tristament irònic per paradoxal, que els partits d'esquerra anassin incorporant, com ja fan, una elements mínims nacionalitaris i que la classe obrera de la qual són avantguarda evolucionàs en sentit contrari.

En tot aquest procés el factor de la immigració hi ha jugat un paper decisiu. Jo diria que ha estat el gran cavall de batalla. La dificultat de veure que l'alliberament de classe i l'alliberament nacional van estretament lligats, que són el mateix; que l'opressió de classe comporta una opressió nacional; que la lluita de la classe treballadora és la lluita, perfectament identificable, d'una col·lectivitat que té el dret inalienable de regir-se per ella mateixa i de decidir el propi futur, com entitat nacional diferenciada dins un estat

interpretar col·laboració l'Esquerra i nacionalitatària

2ª Part

multinacional, amb totes les conseqüències, parla per ella mateixa. L'estratègia d'un partit d'esquerra, en conseqüència, crec que no pot dexiar de tenir en compte aquests factors, per moltes "oportunitats" que se li presentin de fer-ho. N'ha de ser conscient i, encara més, perquè adquirir consciència no deixa de ser una qualitat moral, però pot no esser una praxi política, ha d'incorporar-los com a eix de la seva dinàmica de lluita. L'exploació de classes va estretament lligada en el nostre cas a l'opressió nacional. I dins la classe obrera —acceptat el principi que és mallorquí, menorquí, eivissenc i formenter qui treballa i viu a les nostres terres— és l'immigrat la principal víctima d'aquesta situació opressiva: per la marginació cultural, pels sectarismes socials, per la diferenciació idiomàtica, etc., veritables esglaons que afavoreixen, sobretot, la classe dominant, lligada al poder i sucursal de l'exploació.

Sigui com sigui, el moviment obrer no és una abstracció ni pot basar la seva lluita de classe en criteris improvisats. Té una història a les Illes i cal conèixer-la. Té un entorn específic, cultural i econòmic, del qual no és possible defugir a l'hora d'analitzar el fet concret; té una càrrega psicològica relacionada amb una societat determinada, que no es pot marginar (7) quan cal interpretar, analitzar i valorar els avenços o els retrocessos de la lluita. Per això, jo diria que no és la classe obrera la que manté actituds anti-nacionalitàries, sino determinats sectors d'aquesta que, davant una certa impotència d'acció i suplint un buit ideològic, no tenen capacitat per a generar les eines o els instruments que puguin arrelar, enfortir el moviment obrer. Unes paraules de Salvador Seguí, el dirigent

obrer assassinat els anys vint, em semblen il·lustratives: "si un dia hom anés seriosament a independitzar Catalunya de l'Estat espanyol, els primers i potser els únics, que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya serien els capdavanters de la Lliga Regionalista (8) i del 'Fomento del Trabajo Nacional'. En canvi, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdrien res, ans al contrari, hi guanyarien molt, la independència catalana no els feia por" (9). Jo diria que, en general, la classe treballadora està mal informada pel que fa a la qüestió nacional, responsabilitat que recau sobre els dirigents que, normalment, s'estimen més deixar-se endur per esquemes generals, que elaborar línies polítiques específiques.

Ara bé, després d'exposar alguns elements que consider bàsics per a una estratègia d'esquerra nacionalista, no em puc estar de contrastar-los amb la realitat postelectoral.

Vist el resultat de les eleccions i la difícil situació econòmica de l'Estat espanyol, crec que podem preveure un augment de reivindicacions nacionalitàries. La fredor amb què l'administració ha acollit els processos autonòmics de les nacions i pobles de l'estat —les opinions del Ministre per a les qüestions regionals ho fan patent—, afavorirà i capacitarà aquest desvetllament i, fins i tot, pot radicalitzar-lo.

L'estratègia d'esquerra nacionalitària, però, exigeix un treball difícil, de base, de creació i adequació d'una infraestructura, d'una xarxa d'ampli abast popular. Cal tenir en compte que per a una praxi correcta, s'ha de trobar també la formulació correcta que permeti la identificació immediata. Això vol dir que

hi ha d'haver una consolidació ideològica considerable, la qual cosa no s'improvisa en dos dies. Implica responsabilitat, visió de conjunt. Valoració del detall i coneixement del seu abast. Un partit, en aquest sentit, no pot ser únicament electoralista, si ha d'assumir el paper d'eix o de medul·la d'una societat nacional oprimida. Em sembla que és una alternativa poc afalagadora, sobretot si la comparem amb les organitzacions estatals, les quals aporten més satisfaccions a curt termini. Crec, però, que la tasca política que les nostres illes exigeixen —la reconstrucció del país apartir de la seva identitat inequívoca— ha de ser eficaç més que espectacular.

Antoni Serra i Bauca
Escriptor, independent.

- (7) Això no implica restar-li capacitat per a superar els espectes negatius.
- (8) Precisament la Lliga, els homes que, segons les opinions més corrents entre l'esquerra, eren els fomentadors o l'ànima del nacionalisme. A Mallorca, s'han arribat a fer anàlisis tan superficials, com per exemple aquesta: que, contràriament a Catalunya-Principat, aquí no hi havia una burgesia nacional que avalés el procés nacionalitari, històricament. Paradoxal.
- (9) Consultau el pròleg d'Oriol Puigvert al llibre Els moviments d'emancipació nacional, d'Andreu NIN, publicat a Edicions Catalanes de París. Frontera Oberta. París, 1970.

Davant els comentaris apareguts al "Diario de Mallorca" els passats dies 21 i 22 firmats pel columnista polític José Jaume, el nostre partit es creu en el deure de fer les següents puntualitzacions:

1. La senyera de les quatre barres no és la del Principat de Catalunya sinó la bandera històrica de totes les terres de l'antiga Corona d'Aragó. Actualment és tinguda com a pròpia, a part del Principat de Catalunya, per totes les forces polítiques d'Aragó, totes les del País Valencià (a excepció d'Alianza Popular) i és assumida progressivament a les nostres Illes.
2. El nostre Partit pretén desenvolupar la seva tasca política dins l'àmbit geogràfic del conjunt de les Illes, i és innegable que l'única bandera representativa de tot aquest conjunt és la de les quatre barres.
3. Si empram la bandera de les quatre barres no és gratuïtament sinó legitimats pel seu ús al llarg de la història, ratificat per aportacions documentals d'alguns historiadors, i perquè la dita bandera mallorquina ha estat arborada en aquests darrers temps per tots aquells qui després d'esser còmplices del genocidi nacional del nostre poble, el cas extrem Alianza Popular, han descobert la necessitat del "regionalismo bien entendido". Per reacció, la bandera de les quatre barres esdevé automàticament el símbol dels partits polítics, entitats culturals i individus que no accepten descentralitzacions administratives, sinó que reclamen un autogovern amb poders polítics reals per al poble de les Illes.
4. Dins el Partit Socialista de les Illes, no hi ha, com diu el Sr. Jaume —inventor de crisis fantasmagòriques que ell bé voldria que existissin— dissensions internes ni lluites pel poder, sinó voluntat col·lectiva, ferma i clara, de treballar per aconseguir una societat socialista i autogestionària i el recobriment dels drets nacionals del nostre poble. Els objectius, per tant, són molt clars i les malignitats del Sr. Jaume no faran més que enfortir la nostra lluita.

El Congrés de Cultura Catalana, l'Obra Cultural Balear, la majoria dels partits polítics signants del Pacte Autonòmic, les centrals sindicals i algunes altres entitats de caràcter divers han organitzat en Homenatge a Gabriel Alomar un programa d'actes culturals i polítics a celebrar a partir del dia 10 d'octubre. Hi haurà sessions de cinema dels Països Catalans, concerts de compositors mallorquins, conferències sobre la personalitat política i literària d'Alomar, taules rodones sobre l'autonomia i la problemàtica turística, representacions teatrals, un recital popular de poesia catalana, una Diada Pagesa, la final de l'Ambit de Literatura del CCC i una Concentració per l'Autonomia. Aquest conjunt d'actes que se celebraran a Ciutat i als pobles poden significar una àmplia movilització cultural i política que contribueixi a popularitzar la nostra realitat cultural, la nostra problemàtica econòmica i les nostres aspiracions autonòmiques. Especialment important és la concentració per l'Autonomia a celebrar el dia 29 d'octubre per quant pot ésser la primera reivindicació multitudinària que el poble de les Illes fassi dels seus drets. Certament, el fet de que l'acte sigui de caràcter unitari —i participen des de l'UCD fins l'esquerra comunista, des de els partits sucursalistes fins els nacionalistes— determina una certa ambigüetat a l'hora de reivindicar el dret a l'autonomia —per a uns només significa descentralització i pels altres autogovern— i en el moment d'enarborar els símbols que la represente. Així i tot, però, pot ésser positiu aquest acte per quant pot ajudar a desencadenar una dinàmica popular de conscienciació del fet nacional que fruiti en un autogovern que retorni la sobirania als pobles de les Illes.

**"ploraran" molt de temps
les illes?**

L'onze de setembre i les Illes

L'onze de setembre Barcelona fou una festa, car re-
ra dos-cents anys d'opressió nacional i quaranta de pa-
tir a més a més la bota feixista sobre les costelles, la
celebració de la diada portava aires d'esperança per als
catalans del Principat. El President Tarradellas, feia
referència en el seu missatge al poble, al fet que possi-
blement seria aquesta la darrera festa de reivindicació.
L'home es considerava amb un peu a l'aeroport del
Prat, tot i que les seves discrepàncies amb Josep Benet
fessin suposar a la gent del carrer que aconseguir les
mínimes llibertats per a una nació no és cosa de dos
dies, sobretot si està fermada a un Estat clos amb pany
i clau sempre que hagi de reconèixer llibertats indivi-
duals i collectives. Però això ja és cosa sabuda i, per
altra banda, no cal incidir sobre els actes que es prota-
gonitzaren al llarg de la jornada que suposaren una
manifestació pacífica de reivindicació i de solidaritat
nacional, sols truncada per l'aparició dels Villa-boys
vestits de guerrers medievals. Hi ha un fet que ens
preocupa molt a nosaltres, els catalans illencs, i no és
altre que la manca de ressò que ha tengut la diada a la
nostra terra i, sobretot, el recel i la fredor que tras-
puen els pocs articles que l'han comentada. Després
d'una lectura d'aquests articles podem constatar un
fer palès: entorn del desvetllament de la catalanitat de
Les Illes s'hi mouen molts d'interessos oposats que ac-
tuen de manera prou subtil Vegin: converteixen la
diada en una data aliena a la nostra circumstància his-
tòrica i així una festa a la qual hi hauríem d'haver
participat no ens mereix res més que una freda solida-
ritat. Climent Garau, ex-president de L'Obra Cultural
Balear i militant d'Unió Nacionalista, ha palesat aquest
fet, tot exposant les raons històriques que ens lliguen
a Catalunya amb llaços molt més fermes que els que
ens uneixen amb una terra tan respectable com és Al-
bacete. Amb Albacete sense cap mena de dubte, si un
jorn vol lluitar per les seves llibertats nacionals, els
illencs ens hi solidaritzarem sempre i quan cada veí
hagi assimilat que la democràcia comença pel dret a
l'autodeterminació dels pobles. En canvi en la lluita
que mantenen els catalans del Principat per tal de
conquerir les seves llibertats hi hauríem de participar
d'una manera més directa, perquè tenen la seva histò-
ria lligada a la nostra, la seva cultura lligada a la nos-
tra, les seves reivindicacions lligades a les nostres i el
seu futur, en conseqüència, lligat al nostre si aspirem

realment a reconstruir la malmenada catalanitat. El
mateix Climent Garau afirma que els nostres proble-
mes ens apropen a Catalunya i no a les illes Canàries.
Cal donar-li altra volta la raó perquè ha dit una veri-
tat inqüestionable. El senyor Duc de Maura, en unes
declaracions fetes a Antoni Serra, opinava que el pro-
blema que tenen plantejat Les Illes era molt semblat
al de les altres illes de l'Estat Espanyol, és a dir al de
les Canàries, supòs que per allò que a cap de les dues
"províncies" no els uneix cap carretera nacional amb
Madrid. Es tracta, evidentment, de tirar aigua al vi
perquè s'aigualesqui, car una possible expansió d'un
pensament cada vegada més unitari entre els pobles
que formen els Països Catalans, és contemplat amb
una por esfereïdora pels nostres demòcrates partidaris
del "regionalismo bien entendido". El senyor Jeróni-
mo Alberti s'ha apressat a comentar les declaracions
fetes per l'Honorable Tarradellas a Diario de Mallorca,
en un voluntariós intent d'aïllar Catalunya i Les Illes.
Tarradellas parlava de la necessitat que no hi hagi in-
gerència catalana en la política mallorquina i el se-
nyor Albertí acabà de clavar el clau. Aclari que amb
Catalunya ens uneix una cultura i ens separa una ges-
tió política, que si ambdues terres porten a terme
amb nitidessa, estarem "todos en el buen camino de
rehacer esta España cargada de problemas de todo ti-
po". El Paísos Catalans, tot i que a nivell popular és
una aspiració poc concretitzada, provoquen mal de
queixal i mal de fetge entre els espanyolistes, sobtada-
ment esdevinguts mallorquinistes d'ençà de les elec-
cions. Així, José Jaume escriu al Diario de Mallorca
que pot ésser qualificat com anècdotic el fet que el
PSI hagi penjat la senyera de les quatre barres sobre la
porta del seu local, amb un va intent de palesar una
contradicció històrica que, evidentment, no existeix.
Catalunya té molter coses en comú amb Les Illes i
amb totes les altres terres de parla catalana. I l'onze
de setembre concretament per a nosaltres, suposa el
principi de la pèrdua d'una guerra que acabaria quasi
un any més tard, l'onze de juliol, data que per altra
panda sempre ha passat per alt als nostres particulars
mallorquinistes-espanyolistes. Tampoc es tracta d'es-
tranyar-se'n massa. Si haguéssim de fer de l'onze de
juliol una data de reivindicació de l'identitat nacio-
nal ¿què punyetes reivindicarien els nostres capdavan-
ters partidaris "del regionalismo bien entendido?"

bibliografia.

Aquesta secció de Bibliografia pretén facilitar una pràctica intel·lectual encaminada a la profundització dels principis teòrics més importants —socialisme autogestionari i nacionalisme— que configuren l'essència del nostre Partit. En la bibliografia sobre Nacionalisme que avui publicam s'hi inclouen obres de caràcter divers tant a nivell ideològic, com de mètodes d'anàlisi, com cronològics. Se tracta que a partir de l'assimilació d'aquests materials s'iniciï un procés de reflexió i de debat que ens permeti clarificar el nostre fet nacional i elaborar una pràctica política socialista conseqüent amb ell.

Jose STALIN: **El marxismo y la cuestió nacional**. Editorial Fundamentos.
Rosa LUXEMBURGO: **Textos sobre la cuestió nacional**. Ediciones de la Torre.
Andre NIN: **Els moviments d'emancipació nacional**. Edicions Catalanes de Paris.

Joan COMORERA: **Socialisme i qüestió nacional**. Editorial Undarius.

Robert LAFONT: **Per una teoria de la nació**. Edicions 62.

Maxime RODINSON: **Sobre la cuestión nacional**. Anagrama.

Rafael RIBO: **Sobre el fet naciona**. Catalunya, Països Catalans, Estat Espanyol. L'Avenç.

Carlos SAENZ DE SANTA MARIA: **Qué son los nacionalismos**. Editorial La Gaya Ciencia.

Anthony D. SMITH: **Las teorías del nacionalismo**. Península.

Horace B. DAVIS: **Nacionalismo y socialismo**. Península.

Renato LEVRERO: **Nación, metrópoli y colonias en Marx y Engels**. Anagrama.

Diversos autors: **Comunistas y/o nacionalistas**. Anagrama.

Josep MELIA: **La nació dels mallorquins**. Editorial Selecta.

Anselm LLULL: **El mallorquinisme polític** (2v.). Edicions Catalanes de Paris.

Fèlix CUCURULL: **Panoràmica del nacionalisme català** (6v.). Edicions Catalanes de Paris.

Roger ARNAU: **Marxisme català i qüestió nacional catalana, 1930-1936**. Edicions Catalanes.

agrupació territorial

MONTUÏRI

Després de moltes converses, ens hem posat d'acord un grup de gent de Montuïri per constituir una Agrupació Territorial del Partit Socialista de les Illes.

Si bé la majoria ja feia uns anys que organitzàvem activitats junts, hem tirat endavant com a PSI per unes quantes raons, les més importants són: necessitat de donar a la gent del poble una alternativa socialista i nacionalista; necessitat d'obrir-nos a altres sectors de la nostra societat i deixar d'esser un "grupet d'intel·lectuals brusquers"; possibilitat de crear un Front d'Esquerrres que, de cara a les eleccions municipals, podria mobilitzar un grup bastant nombrós de gent, tant de partit com a independent.

Així, amb molta d'il·lússió i ganes de fer feina, hem tirat endavant i aquesta primera col·laboració al butlletí del PSI, vol reflectir els problemes que tenim i com entenem que s'ha de dur la política al nostre poble.

Han passat les eleccions generals, hem vist córrer els mesos i a poc a poc, ens ha anat deixant la frustració en què havíem quedat. Si els estius són apàtics i poc propensos per a fer feina, aquest ha estat el pitjor dels que recordam. Així i tot, haurà estat positiu si ha servit perquè reflexionem i després de fer un anàlisi de la situació, en treguem conclusions.

Si bé els resultats de les eleccions no reflecteixen fidelment la realitat, ens permetem fer-nos una idea del pensament, o no pensament, popular. Així ens demanam el perquè del fracàs de l'esquerra i encara més de les forces autonomistes. La solució fàcil és el tòpic que el mallorquí és

conservador per naturalesa, és dretà, etc. Si pensam així, ens enganam a nosaltres mateixos i ja és hora de posar els peus en terra i reconèixer que no hem sabut arribar al poble. No hem sabut'o millor no hem pogut, per dos motius principals:

Primer, per desconèixer la realitat d'aquest poble, és a dir història, tradicions, costums, necessitats, inquietuds, etc.

Segon, i conseqüència del primer, parlar un llenguatge que la gent mai no ha entès. Així, mentre demanàvem llibertat, amnistia, autonomia, no aconseguíem fer entendre a la gent el significat d'aquestes qüestions. Es a dir, que la política que hem fet ha estat en funció de la que es feia a Madrid, i hem oblidat que a Mallorca encara estava i està per fer una política de base.

Vet aquí dues qüestions a considerar seriosament a l'hora de començar de bell nou la tasca política. Si bé ja hem donat les primeres passes, encara queden molts de tabús per tomar, estam a l'edat de pedra altres llocs de l'Estat Espanyol i per tant hem de partir d'aquesta realitat.

Així, es tracta de dur la lluita a tres nivells:

Primer i a un grau elemental, seguir organitzant conferències i taules redones així com cursos de català, per tal de combatre els darrers reductes de la propaganda franquista.

Segon, obrir nous canals de divulgació. Un molt important i poc usat a Mallorca és el teatre d'aficionats que adaptant obres podria donar a conèixer la literatura popular i els personatges de la nostra història.

Tercer, i a un termini més llarg,

és la preparació de quadres per a dur a terme projectes tant a nivell de municipi com a nivell d'empresa.

Però res serà possible fora conèixer la problemàtica de cada lloc, així s'hauran d'elaborar enquestes que ens mostraran la realitat i, a partir d'aquesta, podrem donar alternatives als problemes que es presentin.

Juntament amb aquests projectes, s'ha de començar, immediatament per fer cursos de seminaris sobre socialisme, autogestió i nacionalisme que, juntament amb la feina pràctica, ens prepararan per lluitar amb més força.

Així, i amb una coordinació en tots els llocs de Mallorca, arribarem a veure una Mallorca alliberada en lloc d'una sotmesa a una brutal especulació.

Finalment, i per acabar aquesta crònica, voldríem fer referència a la Banda de Música de Montuïri i al se director Pere Miralles "Mala herba". Com a Partit socialista i nacionalista, el PSI vol expressar-lis el seu reconeixement per la tasca que fan a favor del progressisme ideològic amb el seu repertori musical i les seves actuacions públiques. Tocar davant una multitud de mallorquins La Internacional, Els Segadors, La Santa Espina i tot un conjunt de cançons populars mallorquines, significa contribuir a que el nostre poble adquireixi consciència de classe i nacional. En definitiva, és combatre la feina d'extermini cultural practicada pel franquisme i ajudar a fer possible una autèntica cultura popular i nacional. Enhorabona.

Per raons d'ordre tècnic va aparèixer com a títol del primer butlletí el què en realitat era el seu subtítol. Amb l'inclusió del seu vertader títol: MALLORCA SOCIALISTA, queda corregida la capçalera del nostre butlletí.

PSM

Des de el nostre Butlletí volem enviar una cordial salutació al recentment creat Partit Socialista de Menorca. El nou partit és fruit de la unió del Moviment Socialista de Menorca i del Moviment Federalista de Maó, ambdós amb un "currículum" molt meritori de lluita per la democràcia, i neix amb la ferma voluntat de construir una Menorca socialista i plenament autònoma. Conseqüents amb el seu caràcter de partit autòcton, propugnen una articulació federal de l'Estat però a partir de l'alliberament nacional dels pobles mitjançant l'exercici de l'autodeterminació. El PSM, precisament perquè no està sotmés a cap tipus de dependència exterior, podrà ser la força d'avantguarda en la tasca d'aconseguir l'autonomia que satisfassi els interessos populars menorquins. El PSI i el PSM, no subordinats a cap estratègia que no vengui marcada pels interessos de les Illes i coincidents en una mateixa alternativa de socialisme autogestionari, han de plantejar-se un futur de col·laboració que possibiliti l'enfortiment del socialisme autòcton i, a través d'ell, permeti assolir a mig plaç el vertader recobriment nacional dels nostres pobles.

Xile

Dia 11 de setembre del 1.973, el President de Xile, Salvador Allende, fou assassinat en el Palau de la Moneda.

Una etapa d'horror i de mort començava en el país; Augusto Pinochet, fins aquell moment tràgic General de l'exèrcit xile, responsable màxim, amb la CIA, del cop d'Estat i de l'assassinat d'Allende, va enfonsar el país dins el drama del feixisme.

Amb l'assassinat de Salvador Allende no solament mataren un home. Varen enterrar també tot un poble pel fet d'haver votat socialisme.

Quatre anys després, Xile està encara en mans del feixista Pinochet; durant aquest quatre anys, els assassinats, les desaparicions, les tortures i les presons continuen parlant d'aquell 11 de setembre del 1.973, però també, durant aquests quatre anys, Xile no s'ha retut i, unint la seva veu a milers de veus solidàries en la seva lluita, crida:

**XILE VENCERA ;
VISCA LA UNITAT XILENA ;**

Nº 2 - Dip. Legal PM511-77- Preu: 25.pts.

Edita: Partit Socialista de les Illes a Mallorca
carrer Conquistador nº 4 Ciutat de Mallorca

MALLORCA SOCIALISTA Pàg: 12

El passat 25 de setembre se celebrà al cementiri de Santa Maria del Camí un acte d'homenatge a JOAN ALEMANY VILLALONGA que durant els anys de la República havia estat batle de Búger i diputat provincial. A l'acte que havien convocat els seus familiars, amics i les forces democràtiques de Búger, hi assistí representació de gairebé tots els partits polítics d'esquerra. Els assistents de les joves generacions pogueren sentir l'evocació que feren de l'homenatjat els vells republicans que durant tot l'infern franquista només havien tingut dret al silenci. Fou un acte emotiu però també carregat de sentit polític: un poble que al mateix temps que va recobrant la democràcia reivindica la seva tradició de lluita per les llibertats. L'homenatge a aquell home que feia 41 anys havia estat sàdicament assassinat també serví per aglutinar totes les forces democràtiques. Precisament, el nostre Partit propugnà, a partir d'aquell exemple concret, l'unió de totes elles per així poder assolir definitivament els ideals de democràcia i de llibertat pels quals moriren Joan Alemany i tants d'altres.

AJUDA ECONOMICAMENT

PSI

depèn de tú...

*per una alternativa
socialista a les illes*